

Nr 166

Av herrar **Hamrin** i Kalmar och **Jönsson** i Ingemarsgården, om statsbidrag till enskilda vägar.

(Lika lydande med motion nr 138 i Första kammaren)

Genom den ökade fritiden och bilismens enorma ökning söker sig en allt större allmänhet sommartid ut till våra badstränder, bär- och svampmarker. Enligt reglerna för allemansrätt är dess bättre dessa nyttigheter icke förbehållna markägaren ensam. Genom strandlagstiftning, fornminneslag och byggnadslagstiftning har sörjts för att markägaren icke utnyttjar sin äganderätt på sådant sätt att allmänhetens berättigade intressen träds för när.

Däremot torde det vara sämre sörjt för allmänhetens möjligheter att färdas på de enskilda vägar, som leder till badstränderna, fornminnena eller svamp- och härskogarna. Att markägaren inte skall svara för de kostnader som erfordras för att bygga och underhålla dessa vägar torde vara självfallet. Dennes skyldighet att hålla markerna tillgängliga för allmänheten kan rimligen inte utökas att gälla hållande av väg.

Enligt nuvarande kungl. kungörelse angående statsbidrag till enskild väghållning av år 1952 (SFS 793/1952) må underhållsbidrag utgå bl. a. där vägen är av väsentlig betydelse för en stor allmänhet eller för trafik av andra än väghållare. Denna bestämmelse möjliggör beviljandet av underhållsbidrag för sådana enskilda vägar varom nu är fråga. Men för att underhållsbidrag skall kunna utgå måste vägen vara byggd eller iståndsatt i sådant skick, att den är farbar och kan insynas till underhållsbidrag. I villkoren för byggnadsbidrag finns däremot icke ovannämnda bestämmelse om väsentlig betydelse för en stor allmänhet eller för trafik av andra än väghållarna. För byggande och iståndsättning av våra bad- och turistvägar kan för närvarande alltså statsbidrag icke utgå.

För den händelse dessa vägar i fortsättningen alltjämt skall vara enskilda och icke byggas och underhållas såsom allmänna måste en ändring här komma till stånd. I annat fall riskerar man att vägintressenter med stöd av bestämmelserna i vägtrafikförordningen i allt större utsträckning avlyser de enskilda vägarna från begagnande med motorfordon.

På grund av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta

- a) att statsbidrag till enskild väghållning jämväl må kunna utgå för byggande (iståndsättning) av väg, som är av

väsentlig betydelse för en stor allmänhet eller för trafik
av andra än väghållare, samt

- b) bemyndiga Kungl. Maj:t att utfärda erforderliga författningsändringar.

Stockholm den 24 januari 1961

Mac P. Hamrin
i Kalmar

Elias Jönsson
i Ingemarsgården